

hamok

100% ORIENTEERING

VOORZITTER

Misschien iets voor jou?

ONDERVOORZITTER

Jos Thijs

Driegezustersstraat 36 | 3582 Beringen
0478 31 33 62 | jos.thijs@hamok.be

EXTERN SECRETARIS | JEUGDSPOORT

Pascal Mylle

Maasbeekstraat 16 | 3945 Ham
0485 41 94 38 | pascal.mylle@hamok.be

INTERN SECRETARIS | LIDGELD

Karin Declercq

Maasbeekstraat 16 | 3945 Ham
BE84 7795 9196 4459 | karin.declercq@hamok.be

SCHATBEWAARDER

An Verberne

Poelstraat 7 | 3520 Zonhoven
0476 75 58 95 | an.verberne@hamok.be
BE68 4581 0482 3134 | vzw HAM O.K.

INSCHRIJVINGEN

Dominique Schutjes

Peerderbaan 13 | 3940 Hechtel
011 73 44 53 | dominique.schutjes@hamok.be
BE71 7350 2279 3469 | HAM O.K. Hechtel

BESTUURSLID

Wim Geerts

Tenderlo 40 | 2490 Balen
0479 74 60 43 | wgeerts@gmail.com

KALENDERCOMMISSIE

Luc Melis

Oude Molsebaan 32 | 2490 Balen
0485 59 55 51 | luc.melis@hamok.be

PUBLIC RELATIONS | UITRUSTING

Bart Mellebeek

Korteweg 13 | 3971 Heppen
0472 57 75 13 | bart.mellebeek@hamok.be

TOPSPORTCOMMISSIE

Thomas van der Kleij

Snellewindstraat 48 | 3950 Bocholt
0497 04 45 45 | thomasvdk@gmail.com

MILIEU & TOEGANKELIJKHEID

Wim Hoekx

Sterstraat 19 | 3920 Lommel
011 55 24 40 | wim.hoekx@hamok.be

PLOEGENCOMMISSIE ABSO | BVOS

Benjamin Anciaux

Bakhuisstraat 53 | 3920 Lommel
0498 25 84 78 | anciauxbenjamin@hotmail.com

INFORMATICA | WEDSTRIJDKWALITEIT

Ronny Timmers

Poelstraat 7 | 3520 Zonhoven
0479 20 09 67 | ronny.timmers@hamok.be

MARKETING

Dries van der Kleij

Blandenstraat 208 | 3052 Haasrode
0473 98 05 48 | dries.vanderkleij@hamok.be

Terwijl onze voorzitterszetel vacant is, gaat het bestuur in lopende zaken. We laten daarom graag onze ondervoorzitter aan het woord. Want een Knijptang zonder voorwoord, is zoals een oriëntatiewedstrijd zonder uitvorige discussies achteraf.

Het valt me zwaar om dit stukje op te starten. De routine is weg, letters verschijnen traag, woorden zijn niet raak en de bodem van de ideeënpot staart me grijnzend aan. We bladeren terug in de archieven: februari 1996 verschijnt de eerste "De Knijptang". We deden ons best om piëteitsvol het clubblad van Tuur "Ham Oriëntatieclub" te transformeren naar "De Knijptang". We citeren: "Een knijptang dient om te knijpen. Liefst op de goede plaats en met de juiste tang. Het beste zal overal moeten uitgeknepen worden: uit de club, uit onze organisaties, uit de leden, uit het bestuur, uit dit blad. Hammers knijpen elkaar om mekaar wakker te houden, hun tegenstanders om ze te kloppen, hun vrouw om ze liefde hebben. Wij zijn een volk van knijpers. Getekend: de knijper.

Sinds 'onze' eerste Knijptang in februari 1996 hebben we trouwens geen voorwoord meer geschreven. Dat was het exclusieve voorrecht van de voorzitter. Marc Hermans opende in illo tempore met "Tussen start en aankomst", een ijzersterke titel die de lading dekte. Zijn opvolger Luc Melis wist de clubgeest te vangen met "Tussen berm en toeg" en André koos voor het zakelijke "Woordje van de voorzitter", met voornaam "Uwe".

Tot dan in de Knijptang van juni II. het voorwoord transformeerde in "Het laatste woord" getekend met "Een gewoon clublid". Een bescheiden laatste voorzittersgroet die enige tevredenheid uitademde. Zo leek het voorzitterschap niet alleen een stevig netwerk te hebben opgeleverd maar ook zijn oriëntatieniveau te hebben opgetild tot op de hoogste podiumtrapjes. Het palmares was in het afgelopen decennium serieus aangedikt en de oriëntatiehorizon uitgedeid over heel Europa.

Sterke promotaal om kandidaat voorzitters over de schreef te trekken. Zijn gedachten gingen daarbij ook uit naar een jeugdige voorzitter die dan ongetwijfeld de houdbaarheidsdatum ten goede komt. "Het laatste woord" bleek geenszins overdreven want in De Knijptang van juni was in het organigram de ruimte onder "Voorzitter" erg witjes en "Het woord van de voorzitter" zelfs onbestaande.

Logisch dus dat onze onvolprezen hoofdredacteur Filip de helft van zijn editoriaal besteedde aan de olifant in de kamer: het voorzitterschap. Zijn verzuchtingen moeten wij volmondig beamen en zij die het op dit moment even vergeten zijn raden we aan blz 2 en 3 van juli nog eens te herlezen.

Op een ogenblik dat de hamokbijbel in 8 ijzersterke pamfletten door Pascal en co is samengevat (zie De Knijptang juni blz 6,7,8 en 9) is het een luxueuze opportuniteit om het ambt van voorzitter te mogen invullen. Tijdens het laatste concilium in Hulst heeft de finefleur van de club zich gebogen over alle aspecten van het oriëntatielopen en het clubleven in het bijzonder.

Een sport met zoveel rijkdom te mogen aanbieden aan onze jeugd, gezinnen, individuen of maatschappij is een privilege en bijzonder waardevol. Het is een grensverleggende sport: fysiek, oriëntatietechnisch en universele vaaardigheden, maar ook in vriendschap, wereldwijsheid en verre horizons. Een voorrecht om daar deel van uit te maken.

Dat geheel vertalen in honderden kleine of grote taken van pijlen hangen, baanleggingen, kaarttekenen, organiseren, coördineren, materiaal beheren, plannen, animeren, schrijven, fantaseren, cateren, afruimen, borstelen of stoelen verslepen is de taak van een ganse club.

Een ijzersterke structuur dringt zich wel op: comités rond een welomschreven taak met 1 verantwoordelijke, gecoördineerd en aangestuurd door de voorzitter. De hamokbijbel ligt klaar. (zie pamfletten) De voorzitter mag opstaan.

Vermits het oriëntatievolk eerder bescheiden van aard is zien we dat niet spontaan gebeuren. Het afgelopen jaar bewijst dat. Dat euvel kan op twee manieren worden ontweken:

1. Een voorzitter moet gevraagd worden
2. Een voorzitter moet gekozen worden

Beide mogelijkheden zullen in de nabije toekomst jullie blikveld passeren. Laat het je niet ontglippen

knijper

hamok
100% ORIENTEERING

HAMOK KLAAR VOOR DE VOLGENDE 40 JAAR

SAMEN SPORTEN. SAMEN GROEIEN.

- Wat leden zeggen.
- Wat leeft.
- Waar we naartoe willen.

ÉÉN CLUB. ÉÉN VERHAAL. SAMEN NAAR DE TOEKOMST.

SWIPE MEE NAAR DE TOEKOMST

SPORTIEVE UITDAGING | STERKE GEMEENSCHAP | ONTDEKKING EN AVONTUUR | PLEZIER VERBINDT

hamok
2. KWALITEIT BOVEN KWANTITEIT

De kwaliteit van de sport is het belangrijkste. Het gaat om de kwaliteit van de sport, niet om de hoeveelheid. Het gaat om de kwaliteit van de sport, niet om de hoeveelheid.

hamok
3. VAN TREKKERSCLUB NAAR TEAMCLUB

De club is een team. Het is een team van mensen die samen werken. Het is een team van mensen die samen werken.

hamok
4. DE VOLGENDE TREKKERS STAAN KLAAR

De volgende trekkers staan klaar. Het is een team van mensen die samen werken. Het is een team van mensen die samen werken.

hamok
6. MENSEN KOMEN VOOR SPORT... EN BLIJVEN VOOR MENSEN

Mensen komen voor sport... en blijven voor mensen. Het is een team van mensen die samen werken. Het is een team van mensen die samen werken.

hamok
7. MEER DAN WEDSTRIJDEN. EEN CLUB DIE ONTWIKKELT

Meer dan wedstrijden. Een club die ontwikkelt. Het is een team van mensen die samen werken. Het is een team van mensen die samen werken.

hamok
8. CLUBGEVOEL MAAKT HET VERSCHIL

Clubgevoel maakt het verschil. Het is een team van mensen die samen werken. Het is een team van mensen die samen werken.

hamok
5. HAMOK MAG TROTSEER ZIJN

Hamok mag trotser zijn. Het is een team van mensen die samen werken. Het is een team van mensen die samen werken.

Wat doet die dekselse Trollin hier in het Editoriaal in de Knijptang?

De Hamokkers, die op de Weyervlakte waren, hebben het verhaal meegemaakt en velen onder jullie zullen wel gehoord hebben hoe Julia op enkele seconden van de focus op wat balises in het zand zoeken over moest schakelen naar het in praktijk brengen van reanimatie technieken die ze ooit geleerd heeft toen Alfons Bakelants plots onwel werd. Ze is al uitvoerig gelauwerd maar ik wil graag het editoriaal starten met haar nog eens in de bloemetjes te zetten samen met Eva van Boven (Olifant). Met Alfons gaat het volgens de Sigi goed en Julia heeft er een hele rollercoaster op zitten.

Met enkele Hamokkers gaan we trouwens maandag 21/09 in Koersel op gratis cursus van het Rode Kruis: Thema's Reanimeren en defibrilleren. Er zijn voorlopig nog 12 plaatsen vrij dus altijd welkom. Inschrijven via

Iemand die niet gereanimeerd moest worden ondanks dat hij op amper 14 dagen 4.400 km en 60.000 hm fietste van Banff (Canada) tot aan de grens met Mexico is Dries. Deze keer geen klassiek verslag maar wel een uitgebreide introspectie wat zo'n tocht met hem gedaan heeft. Toen ik de tekst de eerste keer las, kreeg ik kippenvel.

Julia

Maar avonturen hoeven niet altijd zo extreem te zijn. Dat bewijzen Jeroen met de Swiss-O en André met Uslar 5 daagse. Prachtige oriëntatiewedstrijden die we gedeeltelijk in de Hamok Whatsapp groep hebben kunnen volgen en die zeker een uitgebreid verslag verdienen.

My worst Day of Orienteering is dan weer een uniek verhaal over 180 graden fouten, lokale magnetische velden (?), parallelle lijnen en tunnelvisie. Complete chaos in het hoofd van Thomas vdK. Een aanrader!

Het meest bijzondere artikel is zonder twijfel het woordje van de Voorzitter dat omgetoverd is tot "Lopende Zaken". Want ja, onze democratische Hamok regering is onthoofd en bijgevolg in lopende zaken. Zoals we weten uit de Belgische politiek kunnen lopende zaken erg lang duren en leiden meestal tot een vorm van stagnatie. Net zoals Jos T in zijn voorwoord breken veel mensen een lans dat een nieuwe voorzitter of voorzitterster snel mag opstaan. Maar voorlopig blijft het oorverdovend stil in de Hamok-gelederen. Het is mooi om te zien hoe initiatieven zoals Koersvast of de Hamok driedaagse 2027 vorm krijgen zonder dat een voorzitter een oogje in het zeil houdt maar op de middellange termijn heb je iemand nodig die de club mee richting geeft en de Hamok waarden koestert en bewaart.

Benieuwd wat er de komende weken en maanden gaat gebeuren.

Eindigen wil ik graag met een persoonlijke nood. Zonder hier een politiek statement rond klimaatverandering te maken, wil ik toch graag uiten dat de brand op de Hoge Venen me erg geraakt heeft.

Oostzijde Hoge Venen, 15 nov 2025

Vorig jaar heb ik 's morgens vroeg nog helemaal alleen prachtig gelopen aan de Oostkant van het veengebied waar dezer dagen de brand telkens opnieuw opflakkert. Er zijn veel mooie natuurgebieden maar die ochtend gaat me altijd bij blijven. Er zal nog wel veel gespind worden over de aanleiding en de historische oorzaken maar dat er fundamenteel iets mis begint te geraken met onze leefwereld, dat is duidelijk.

Voilà, de Knijptang is ingezet. Het seizoen van de kampioenschappen is gestart. En iedereen is blij om elkaar terug te zien op de wedstrijden.

Maar nu genoeg editoriaal geleuter: veel leesplezier!

Filip

Een nieuwe rubriek waarin een clubgenoot iets vertelt over zijn of haar grootste flater, teleurstelling of tegenvaller. Graag iets waarover je later kan lachen, dus niet een ernstige blessure of ander leed. Aan het eind wordt een volgend clublid uitgenodigd.

Twee keer 180 graden

Toen de redactie me vroeg een stuk te schrijven over mijn grootste oriëntatiefout, dacht ik: dat wordt lastig. Niet omdat ik er geen zou vinden, wel omdat ik er te veel heb.

Maar bij het woord "blunder" schoot er meteen iets door mijn hoofd. Twee dingen eigenlijk. En pas toen ik ze naast elkaar legde, viel me op dat ik in beide gevallen exact dezelfde oplossing bedacht had.

Glåmdalen, 2004

Glåmdalsløpet. Ik loop eigenlijk best behoorlijk. De benen doen wat ze moeten doen, de kaart klopt met het terrein, ik zit in dat aangename ritme waarin je begint te denken dat je vandaag misschien wel eens iets moois gaat neerzetten.

Tot ik naar post 9 doorheb dat mijn kompas niet meer overeenkomt met de richting waarin ik loop.

25 Manna 2018

Even stoppen. Nee, dit klopt echt niet. Kaart heroriënteren. En dan blijkt het: 180 graden de foute kant op. Hoe kan dat nu? Ik ben geen beginner. Maar goed, terug waar ik vandaan kom dan maar. Onderweg zie ik mijn post terugstaan — die had ik dus wel degelijk gehad — en ik loop er voorbij.

Hé. Maar nu klopt mijn kompas alwéér niet.

Weer 180 graden verkeerd.

Op dat moment stop je met oriënteren en begin je te overleven. Ik kom op een weg terecht, en ik loop dat weggetje dan maar gewoon af. Via de weide kan ik me eindelijk fatsoenlijk situeren, en zo raak ik terug bij de mensen.

Na de wedstrijd doe ik mijn verhaal aan een paar Noorse clubgenoten. Ik verwacht meewarige blikken, of op zijn minst een beetje verbazing. Ik krijg geen van beide.

"Ah — hadden ze je niet gezegd dat daar een magnetisch veld is?"

Nee. Nee, dat hadden ze me niet gezegd.

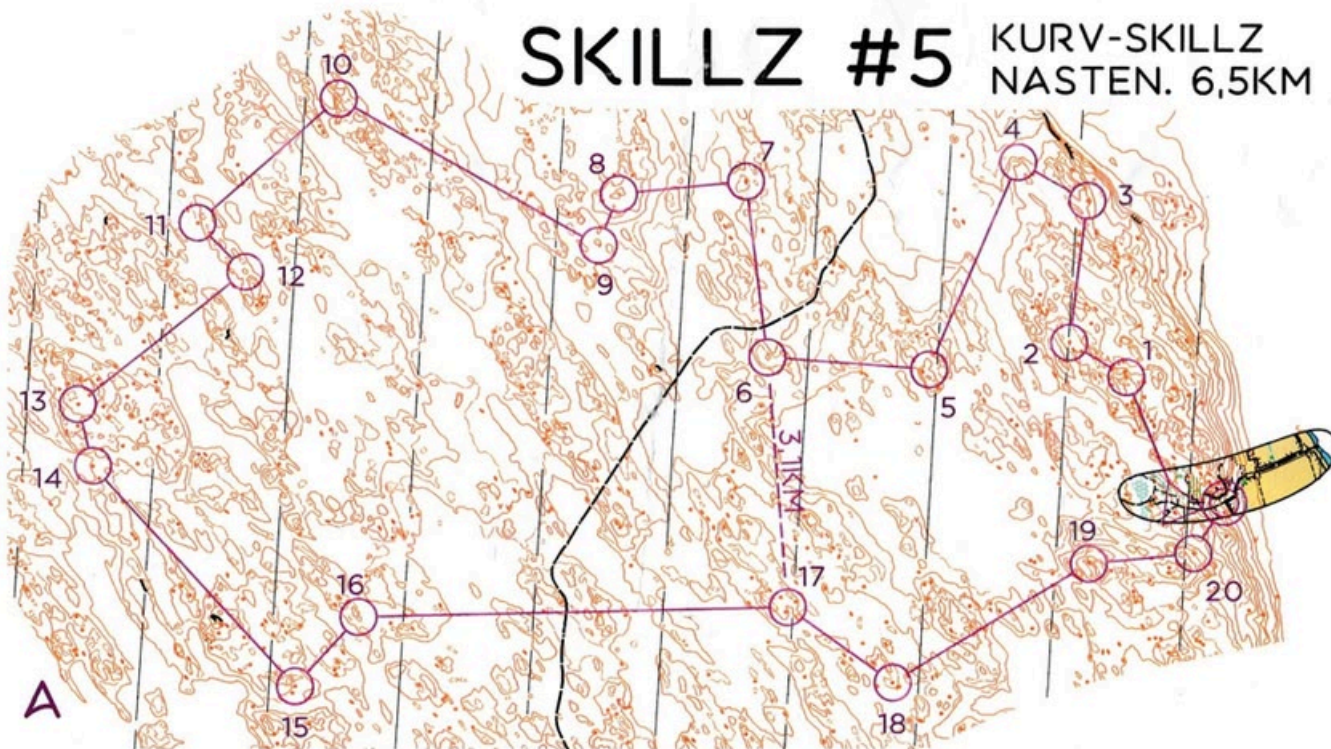
Uppsala, 2018

Veertien jaar later, het weekend van onze tweede 25Manna met Hamok.

Ik kom donderdag in de late namiddag aan. Sigi — in dat pré-Antwerp-Orienteers-tijdperk nog gewoon Hamokker — haalt me op aan Arlanda met een mooie Volvo. We logeren in Uppsala, in het clubhuis van IF Thor. Ken Peeters, een Belg die daar al een tijdje woont, heeft ons van trainingskaarten voorzien en had voor mij nog een nacht-orohydro klaarliggen.

Na alle aanwezige Hammers begroet te hebben en me helemaal klaar te maken, is het al behoorlijk laat. Daar komt nog bij dat het drie kilometer lopen is tot aan de trainingskaart. Maar ik heb er zin in. Vier dagen Zweden, die moet ik ten volle benutten. En die eerste training op Nåsten, die ga ik hier eens snel aftikken. Die 6,5 kilometer zijn een makkie — want morgen trainen we op Lunsen, één van de meest legendarische kaarten van Zweden, en dáár heb ik mijn benen voor nodig.

De eerste posten gaan... net iets minder snel dan verwacht. Stenig, veel jonge aanplanting, geen zicht. Het zijn hier de Kempen niet, bedenk ik me. Bij post 4 loop ik de post voorbij, maar ik corrigeer me snel. Vanaf dan wordt het bos opener en kom ik in een betere flow.

Nåsten 2018

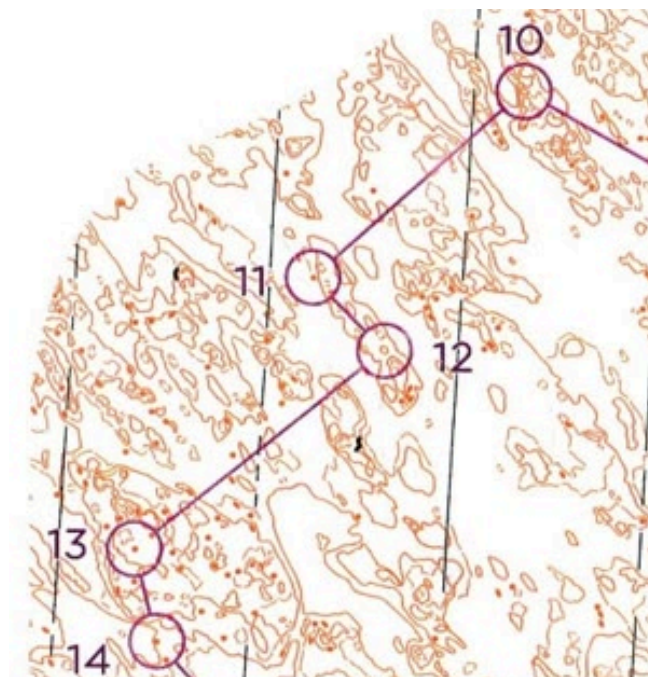
Bij een orohydro in de nacht, zeker als je helemaal alleen in het bos bent, kom je in een soort tunnel terecht. Je hebt alleen de lichtbundel voor je. Geen paden, geen vegetatiegrenzen, geen mensen. Het kompas brengt je van het ene heuveltje naar het andere en je vertrouwt erop dat het goed is. Dat is het mooie eraan. Dat is ook precies het gevaarlijke eraan.

Want het gaat goed. Tot ik bij post 10 op mijn kaart niet naar 11 begin te oriënteren, maar van 12 naar 13 begin te lezen.

Een post die exact even ver ligt. In exact dezelfde richting.

Eerste bergje over. Net iets groter dan verwacht. Tweede bergje over: net iets kleiner dan ik dacht. Maar mijn richting is goed, ik zit dus zeker niet ver van de lijn. Ik loop verder in mijn tunnel, door een moeras. Hier vertrouw ik volledig op mijn richting.

Bij het derde kleine bergje begint het te wringen. Ik had eigenlijk verwacht dat de heuvel van mijn post hier al zou beginnen. Er komt wél een heuvelrug, maar die is helemaal anders dan ik hem me had voorgesteld. Ik slaag er niet in mezelf te herkennen.

*Parallele lijnen van 10 naar 11
en van post 12 naar 13*

Nåsten in daglicht

Wat ik op dat moment niet weet: ik loop twee keer op een haar na langs post 11. Die post staat vlak achter de heuvelrug. Ik zoek erop. Niet erachter. En vooral: ik zoek hem niet, want ik ben op zoek naar 13.

Ik ga nog wat verder tot de volgende heuvel. Ook daar: niets herkenbaars. En dan neem ik de beslissing die je intussen ziet aankomen. Ik loop exact 180 graden terug in de richting waar ik vandaan kwam. Net zoals veertien jaar eerder in Noorwegen lijkt dat weer het beste plan. Heuvel af, moeras door, berg op. En ook nu herken ik me niet. Ik vind mijn vorige post niet terug.

Ik kijk op mijn horloge. Eén uur twintig aan het lopen. Ik zet mijn lamp een standje lager om de batterij te sparen — want die gedachte is er intussen ook bij gekomen. Ik kijk op mijn kaart, en het besef zakt binnen: ik sta op het verste punt, aan de rand van de kaart, in een zone met alleen hoogtelijnen. Eén pad is er getekend. Dat eindigt twee keer in het niets.

Ik ben echt lost. Helemaal het noorden kwijt.

Ik denk even na. Gewoon mijn kompas naar de start richten en er het beste van hopen? Ik ga in gedachten terug naar de vorige posten, op zoek naar iets herkenbaars.

En dan, eureka: ik zat nog maar aan 10. Ik ging naar 11.

Met dat besef weet ik meteen ik op de heuvelrug van post 10 sta. Ik ben nooit ergens anders geweest. Via diezelfde drie bergjes oriënteer ik nu wél naar 11 — en na veertig minuten heb ik hem eindelijk.

Ik maak de rest van de training gewoon af. Na twee uur veertig ben ik terug bij het clubhuis van IF Thor, met een lamp die nog altijd brandt. Onderweg bedenk ik dat er misschien ongerustheid zal zijn over mijn lange afwezigheid.

De meeste Hammers zitten zoals gewoonlijk rustig een pintje te drinken. Ze hadden me niet eens gemist. Achteraf bekeken hadden ze misschien iets te veel vertrouwen in mijn capaciteiten.

Conclusie

Twee keer, veertien jaar uit elkaar, kwam ik tot dezelfde conclusie: ik draai 180 graden om en loop terug. En twee keer werkte dat niet. Wat me uiteindelijk redde was niet lopen, maar stilstaan.

En als jij ooit in Glåmdalen loopt: vraag op voorhand even naar dat magnetisch veld.

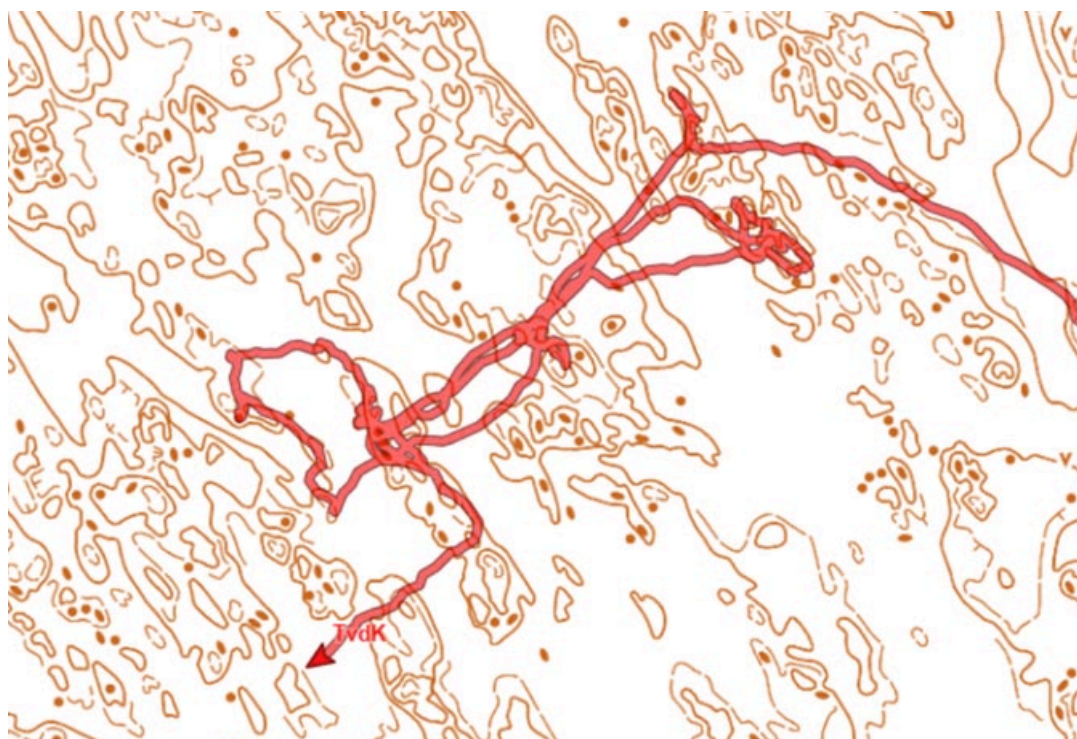
Voor de volgende knijptang nomineer ik Patrick Bleyen.

Ik ben al jarenlang fan van zijn Doma, de website waar hij zijn kaarten verzamelt:

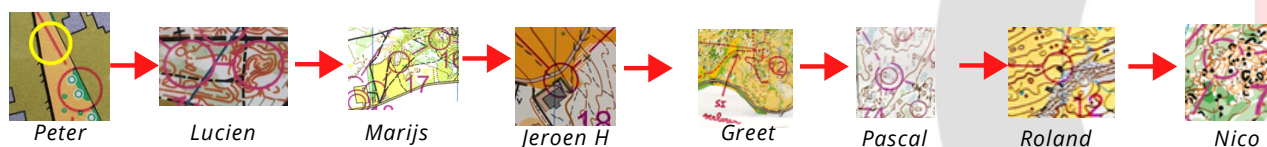
<https://doma.hamok.be/index.php?user=Bleyen+Patrick>

Patrick lijkt misschien niet super competitief. Maar als je zijn Doma volgt, weet je dat hij een uitstekende oriënteer is. Desalniettemin doet hij (heel) af en toe toch wel eens een kemel. En daarom kies ik hem. Ik ben alvast benieuwd welke hij zal kiezen.

Thomas vdk

Nåsten 2018. GPS track

Stel dat er ooit nog eens een regenachtige zomeravond zou zijn en een mens niet wist wat te doen en dus oriëntatieuitslagen van hamokkers gaat opzoeken, dan zou die bij het bekijken van de Swiss O Week 2026 uitkomen op onderstaande mysterie:

HE

74 Teilnehmer

1. Daniel Hubmann	83 OL Regio Wil	SUI
27. Brent Vleugels	95 Hamok	BEL

1 hamokker aan de start en de scherpe observator die bovenstaande ongetwijfeld is, zou dan nog opmerken dat het geen echte is, want Brent loopt voor Antwerp Orienteers. Wij gaan samen met u op zoek naar het waarom, de gevolgen, en onder welke vlag onze clubgenoten (18!) echt het bos ingedoken zijn (soms letterlijk).

Eerst schetsen we de omgeving.

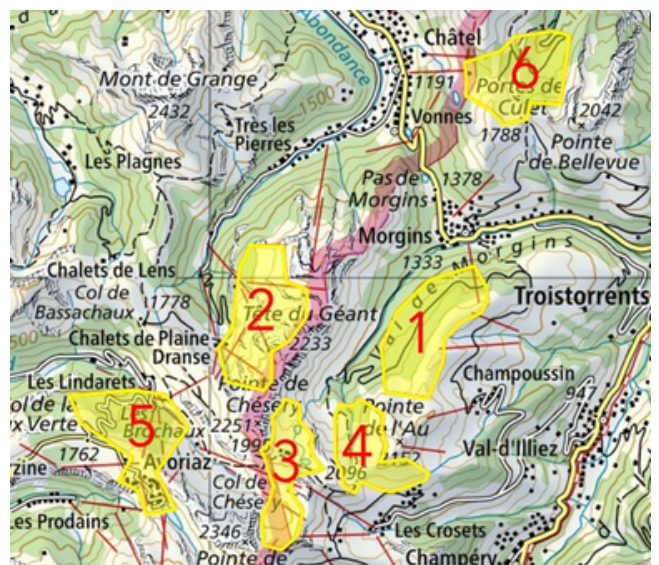
Portes du Soleil, dat zijn de Zwitserse Alpen, op de grens met Frankrijk en dus vlakbij de Mont Blanc. De uitnodiging beschreef een zesdaagse afwisseling van Alpiene bossen, Alpiene weides, Alpiene meren, Alpiene vergezichten, Alpiene stoeltjesliften en Alpiene koeien. Ideaal dus om budgetvriendelijk net over de Franse grens te gaan logeren en te genieten van al dat moois, dat effectief op de voorgestelde manier werd opgeleverd. Een slecht karakter, zoals uw dienaar, zou daarbij nog kunnen opmerken dat "Portes du Soleil" zomaar een naam met ingebouwde toeristental is, want wie wil er tijdens zijn zomervakantie voor de deuren van de zon staan en niet nét die deur gepasseerd zijn. Het begon alleszins met een onweer en de eerste regendruppels in een maand tijd.

Gelukkig dat er bij **de eerste etappe** geen sprake meer was van regen, maar enkel stralende zon. Die etappe begon zoals elke dag zou beginnen: met de lift naar boven. Deze wedstrijd begon met een technische zone, om nadien in een fysieke slag over te gaan.

Het beeld van deze etappe was wel de finish, naar beneden, met de Mont Blanc op de achtergrond.

We zien op de foto duidelijk dat het Greet is die hier aan het lopen is. De combinatie van enkelbraces, wapperende haren en misschien ook het hamokpakje, laat daar weinig twijfel over bestaan. Zoeken we dan in de uitslag, dan vinden we haar bij de D45 onder de club Belgian Dreamteam, en is ons mysterie opgelost: om starttijden samen met de andere Belgische lopers te krijgen worden er al eens clubs uitgevonden (in dit geval wel al meer dan 20 jaar geleden). In de uitslag vinden we geen podia voor de clubgenoten.

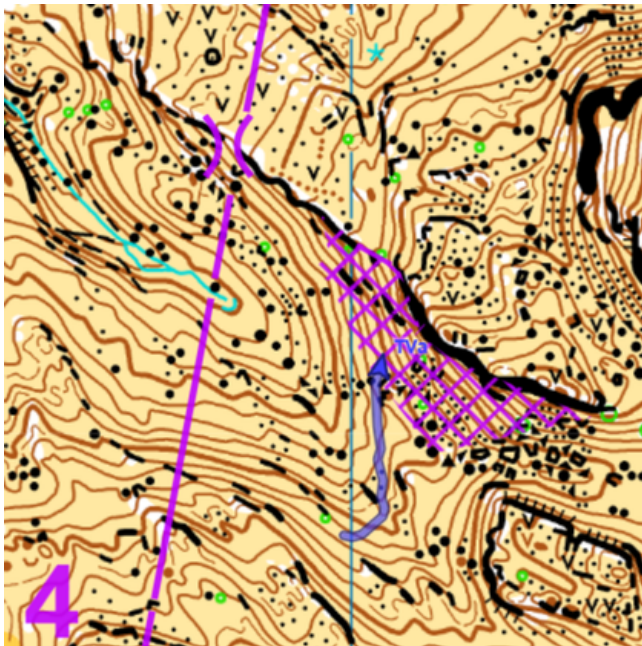

6 etappes

Op naar etappe 2.

Etappe 2 werd hoog in de bergen gelopen: eerst met de lift naar het wedstrijdcentrum, dan nog met de lift omhoog om dan nog eens een dikke 200m te klimmen op weg naar de start op een 2000m.

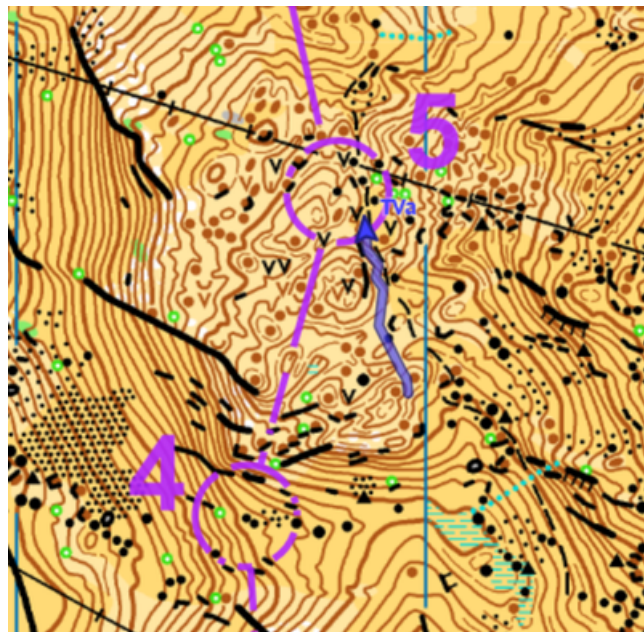
Vandaag zien we wel topresultaten: Greet werd 2e en uw dienaar staat 3e in de uitslag, maar daarover valt veel te vertellen.

Etappe 2: Route van Thomas

Thomas liep hier eigenlijk een knalwedstrijd en uw dienaar was pas 6e, maar zijn route op LiveloX ging wel door een verboden gebied, waar er in het verboden stuk ook duidelijke doorgangen waren. Wij hadden nog niet gehoord dat er deelnemers op basis van het vrijwillig uploaden van routes op LiveloX gediskwalificeerd werden, maar hier had iemand klacht ingediend en nog gelijk gekregen ook...

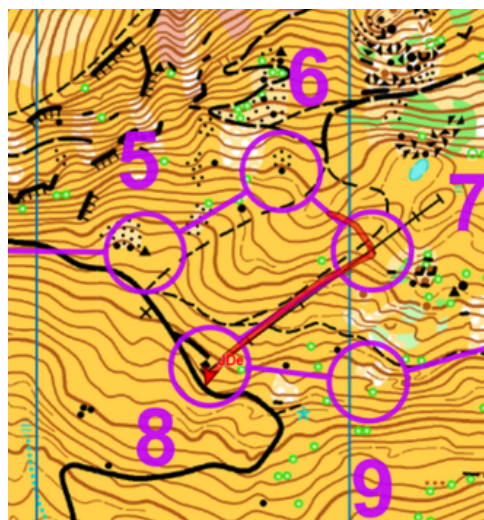
Etappe 3 begon met een stoeltjesliftklim en was grotendeels een afdaalwedstrijd, met af en toe ook wel een flinke portie bergop. De podiumprestaties kwamen hier bij de H40 met uw dienaar (2e) en Thomas (3e).

Etappe 3

Dan moeten we even de prijsuitreiking beschrijven, want voor elke podiumplaats bij elke dagetappe werden er prijzen voorzien en dat voor 53 categorieën. Als die 1 per 1 opgeroepen werden, dan was dat de volgende ochtend nog bezig. In plaats daarvan werden ze opgedeeld in 6 groepen die groep per groep op een groot podium geroepen werden en daar hun prijzen efficiënt toegestopt kregen.

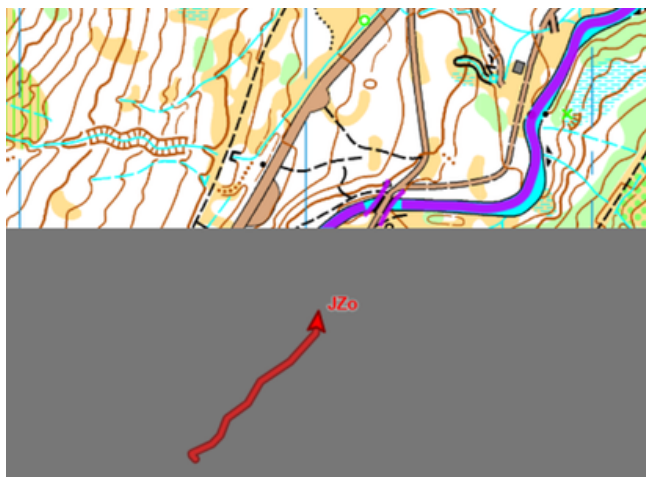
Etappe 4, na de rustdag waarop er gewandeld, gelopen, gezwommen en gewinkeld werd, begon, u kan het al raden, met een stoeltjeslift naar de start. Vandaag begon Jens ook in zijn sas te komen en liep hij naar de 2e plaats in de H-12. Uw dienaar werd weer 3e.

Aanschouw Jens zijn kaarsrechte lijn van 7 naar 8!

Etappe 5 stond ingepland als een logistieke krachttoer: 3 stoeltjesliften naar het wedstrijdcentrum en dan nog 1 naar de start. Met aangekondigd onweer, iets te veel risico, omdat het niet echt praktisch is als er 2500 lopers 3 stoeltjesliften verder in een vallei vast komen te zitten. De vervanging was een bossprint: geen alledaagse discipline en dat resulteerde dan in een mix van vreugde en verdriet. Thor werd 4e, uw dienaar won, voor Thomas (2e). Aan de verdrietkant zagen we hier 3 déclasseringen: Greet nekte hier haar klassementsambities, Jens kon zijn lijn van gisteren niet doortrekken en Lore vergat voor de tweede keer op 5 dagen post 18 te knippen.

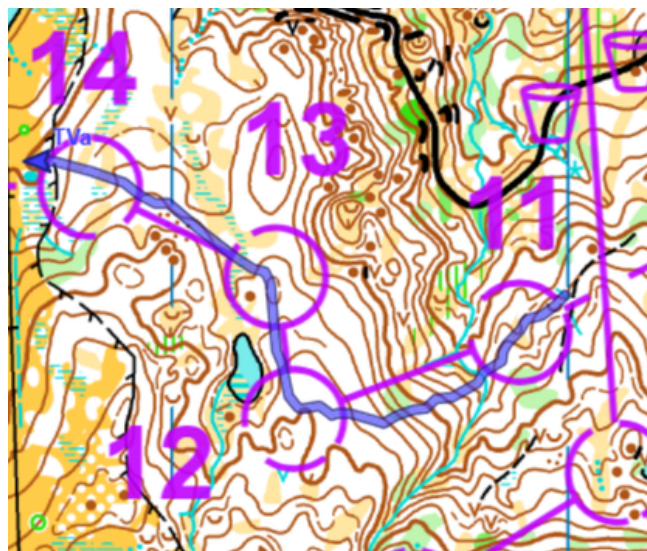
Hier was wel wat op de organisatie aan te merken, ook al was deze vervangetappe vooraf klaargemaakt: de kaartlayout verborg de route naar de verplichte doorgang en dan krijgt men dit soort taferelen:

Ook stond er een insprong met post er in fout ingetekend op de kaart, waardoor heel het deelnemersveld de volgende post miste.

De laatste etappe begon dit keer niet met een stoeltjeslift. Dit keer mocht er in een cabine beschut omhoog gelift worden. Podiumplaatsen waren er weer voor uw dienaar (2e) en Thomas (3e).

Zo zag het er bij Thomas uit:

Netjes, niet?

Als eindresultaat leverde dat het volgende op in de officiële reeksen, telkens met naam en puntentotaal (op 5000, want de 5 beste van de 6 resultaten telden mee):

D14 (34 deelnemers)		
21. Ninthe Wolles		3110
DAL (43 deelnemers)		
37. Joke Zoons		2234
40. Lore Zoons		1937
D45 (62 deelnemers)		
5. Greet Oeyen		4132
H10 (28 deelnemers)		
7. Mats van der Kleij		3996
H12 (38 deelnemers)		
10. Jens Deferm		4057
H16 (55 deelnemers)		
11. Thor Wolles		4165
39. Kobe Deferm		3439
HE (74 deelnemers)		
21. Benjamin Anciaux		3943
HAL (76 deelnemers)		
62. Coen Claassen		2506
H40 (slechts 34 deelnemers)		
1. Jeroen Hoekx		4812
3. Thomas van der Kleij		4521
30. Kristof Wolles		2398
H45 (57 deelnemers)		
13. Sam Deferm		3505
H50 (80 deelnemers)		
41. Roland Van Loon		2937

Uw Denaar

Toen ik nog voorzitter was, had ik regelmatig in mijn voorwoord aangegeven dat er een mooie 5-daagse was begin juli, een 350 km van onze kontreien. Enkele Hamokkers hadden mijn oproep beantwoord, doch niet getreurd er waren genoeg collega's om een babbeltje mee te slaan. Een gezellige en leuke camping verzekerd, doch we moesten er eerst geraken.

Trotse bezitter van een retro-caravanneke heb ik hem voor de laatste keer naar Duitsland getrokken.

Maar het ging al fout bij de inschrijving. Dikwijls bij een meerdaagse wedstrijd is de eerste dag lopen in de namiddag en de rest 's morgens. Niet deze keer. Dag 1 eveneens om 10 uur. Dus vertrek de dag vroeger normaal doch een feestje bij mijn broer kon ik niet laten schieten. Dus dan maar vertrek op zondag en vroeg opstaan. Toen ik van mijn broer's feest naar huis reed, verplichtte alcoholcontrole in Tessenderlo omwille van de braderij. Dus de nacht al korter en dan gaf Vic nog eens aan, vertrek maar vroeger want veel file. Dus zeer korte nacht. Ik had de organisatie gevraagd om een zeer late starttijd en dit was correct uitgevoerd.

De rit naar Uslar verliep echter zeer goed zodat ik reeds rond 10.00u op de camping stond en rustig naar de wedstrijd kon gaan.

Dag 1. Stadsorientatie in Uslar.

Vermits dit niet de eerste keer was dat we daar gelopen hadden, kende ik een beetje de moeilijke doorgangen. Dit is op het kaartje de omgeving van post 2 en 3. Daar kon er al wat tijd verloren worden doch niet den deze. Voor de rest aanschouw deze baanlegging. Zeker niet uitdagend en vanaf post 12 een beginnersloop. Niet getreurd, we moesten alle posten doen en ondanks mijn korte nachtrust heb ik dit parkoers gelopen 1'20 voor den tweede. Dus mijn eerste 100 punten waren binnen en een straat voorsprong op de rest.

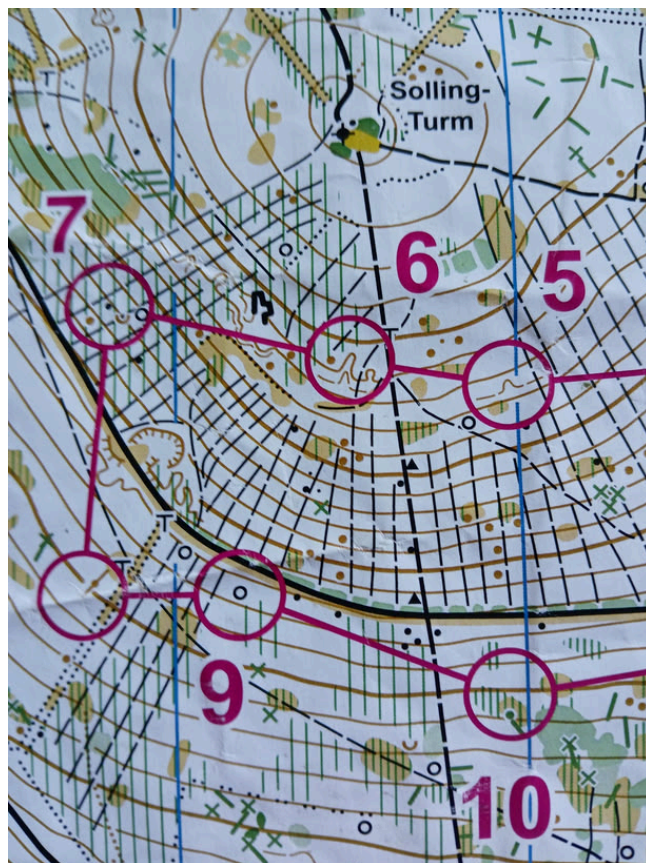
Dag 2. Sollingturm Sud.

Natuurlijk wilt ge dan op het zelfde elan verder gaan als dag 1, doch niets is minder waar. De start veelbelovend. De eerste 4 posten geen probleem. Dan post 5, kompas volgend vanaf 4. Ik passeer Paul B. en ik denk dat we te laag zitten, dus ik loop iets hoger en kom in het gele gedeelte, en ik stond er moederziel alleen. Dus terug naar beneden en via de juiste brandgang kom ik aan post 5. Gelijk met Paul.

Tijd verloren en lichtjes paniek richting 6 ,
 weer iets te laag, doch ik corrigeer naar boven
 en het lukt. De volgende dan maar. Ik passeer
 die ingraving langs boven en neem denkkelijk
 de juiste brandgang, doch niets te vinden.
 Rondraaien en dan tot op de grote weg. De
 laatste brandgang terug naar boven, op
 hoogte lopen doch gene post te vinden.
 Uiteindelijk vraag ik de weg en terwijl ik de
 weg vraag, zie ik mijn post staan. Veel tijd
 verloren en dan gas geven voor de rest van het
 parkoers, doch geen extra tijd meer verloren.
 Kalf was verdronken en de het resultaat
 navenant. Een troost, 4 dagen van de 5 tellen.
 Dan zal het morgen moeten beteren.

Dag3 Sollingturm nord.

Een kaartje waar menig looper geen goed
 gevoel aan overgehouden heeft. Het leek
 nochtans simpel doch de lange benen en de
 begroeiingen in eenieders parkoers zorgden
 voor de nodige vertragingen. Zo ook in mijn
 parkoers. Post 1 direct. Daarna naar post 2 via
 de open weide. Doch ik wordt aangesproken
 om de weg te wijzen, de kluts kwijt en loop
 verder richting de hoge toren. Dan zie ik dat
 het niet goed is en begin links te dwarsen en
 waar komt ge dan uit, in de buurt van post 3
 aan het gebogen pad. Dus makkelijk naar 2
 doch neen. Het heeft toch nog een tijdje
 geduurd. Maar na 2 komt 3 en daar waren we
 geweest. Vlot, post 4 , vlot. Het gaat goed. Post
 5, we steken door vanaf post 4 en komen op
 een pad komende van de Sollingturm. Ik steek
 verder door en kom in een open gebied waar
 de "5" staat en daar is een toren en die staat
 niet op de kaart. Er zijn er velen die hetzelfde
 gedacht hebben doch geen balise te vinden.
 Tot iemand het lumineuze idee opperde dat
 dieje toren niet op de kaart stond en wij
 verder onderaf in het open bos wel degelijk de
 juiste toren vonden en ook de balise. Verder
 was het nog wat knoeien met de begroeiingen
 rond de aankomstzone. Slotsom. Het was iets
 beter dan dag 2 doch mijn globaal resultaat
 was nergens.

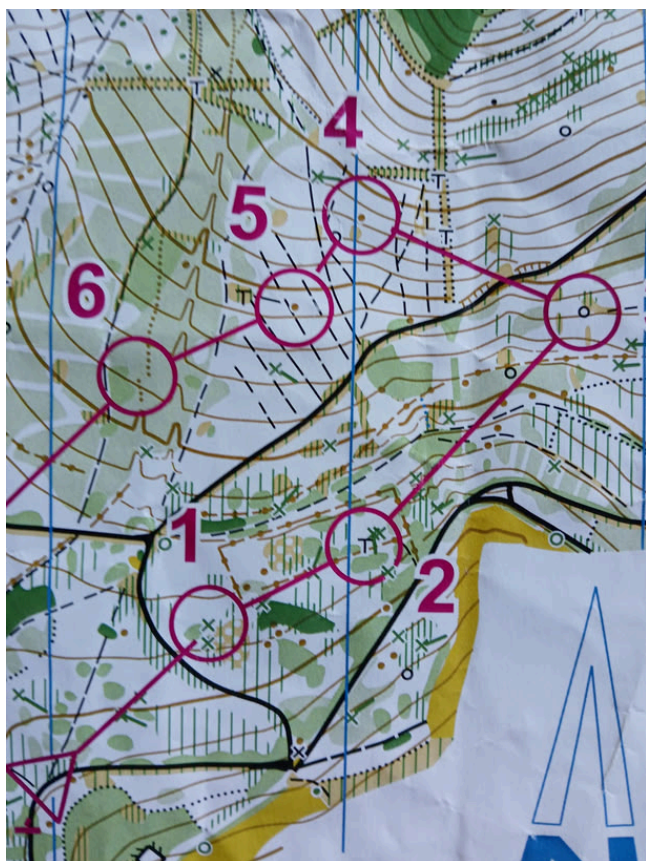
Dag 2

Dag 3

Dag 4. Jagerquelle.

Nu moest het gaan gebeuren. De rustdag zou wonderen doen en zo was het. Geen enkel probleem, altijd de juiste brandgang en recht op de post. Resultaat op enkele seconden na eerste. Dus OK. 2 zeer goede en 2 zeer slechte resultaten. Men begint al voorspellingen te doen, wat kan en wat kan niet. Dus dag 5 wordt scherprechter.

Dag 5

Dag 5. Harzblick.

Er rest me nog een tochtje van 2 km. Een goed resultaat brengt me altijd bij het podium. Het gaat fout bij post 1. Ik moet iets uitwijken met de begroeiing tegen de straat en zie niet onmiddellijk mijne post. Maar ik dacht een collega te herkennen van mijn categorie en volg die. Post 1 geknipt, post 2 geknipt. Naar post 3 neem ik een andere wegkeuze. Post 4 was het wat moeilijker. Post 6 kom ik de Vic tegen en zo naar het einde toe. Word ik aangesproken aan de meet, met de vraag of ik Frans praat. Wordt ik beroemd? Neen, het waren de mannen die vooraan in het klassement stonden en die geïnteresseerd waren of ik goed gelopen had. Ik kon hun podium afnemen. We keuvelen wat verder en blijkt een van die twee Roger H. goed te kennen. En deze gast heb ik dag 3 ook tegengekomen aan mijne post 5 en die wist het ook niet waar hem stond. Maar dan richting de uitslag. NCL. Hoe kan dat? Blijkbaar de post aan het groene bosje genomen, zonder te controleren en weg goed resultaat. Dus diep teleurgesteld. De caravan opgeruimd en huiswaarts. Geen podium.

Dagelijks kwamen de Vic en Jos zich omkleden aan mijn caravan en telkens weer was Vic een straat voor op de Jos doch de laatste dag, geloof het of niet, het scheelde geen haar of de Jos had Vic geklopt.

Is het niet zo dat ze afgelopen week ook samen op het podium gestaan hebben. Uslar is voorbij, ik had er meer van verwacht. Of beter gezegd er zat meer in. Doch zo is het dikwijls.

André

Juli en augustus is traditioneel een periode waarbij één deel Hamokkers wedstrijden in buitenlandse oorden gaat opzoeken en een ander deel zich toelegt op wandelen, fietsen, lopen of gewoon niets doen.

En dan komt er half augustus de driedaagse aan. Of het nu de driedaagse van de Kempen, van Vlaanderen of deze keer zelfs van België is: het is gewoon een blij weerzien van mensen met een zelfde passie die elkaar vaak twee maanden niet gezien hebben.

Als je door de foto's bladert, dan spat de vreugde er vaak vanaf. Het was dan ook prachtig weer: niet te warm, niet te koud. Op één weekend lopen op de Weyervlakte en twee Gruitroderbos, dat komt ook niet vaak voor. En voor de die-hards was er dan ook nog een heus oro-hydro spektakel.

Maar naast al dat plezier moest er natuurlijk ook nog gelopen worden en dat levert altijd een resem prachtige verhalen op.

De prijs voor het langste resultatenbriefje aan de aankomst ging deze keer niet naar een elite-loper maar naar Liesbet die letterlijk een tiental extra posten knipte om toch maar af en toe een biepie te kunnen horen in haar eindeloze zoektocht in Gruitroderbos.

Maar ook Nico kwam weer met een prachtig NCL-verhaal. Hij liep in het kielzog van Tomas H op de Weyervlakte. Allebei parcours 1 dus een droom duo. Maar plots "als je moet gaan, dan moet je gaan" bij Nico. Na afloop van dit menselijk intermezzo zag hij Tomas in de verte nog lopen. Zoals alleen Nico maar kan, draaide hij de gaskraan volledig open en beende Tomas terug bij. Wat Nico even vergeten was, was het feit dat Tomas ondertussen onderweg een post had geprikt. Bottom line was een NCL voor Nico.

Wie wel foutloos door het bos stoven waren Jeroen H en Benjamin, respectievelijk bij Heren Open en de Oro-Hydro Long. Allebei vaak onder de 6 min per kilometer op een technisch uitdagend terrein. Faut le Faire!

Maar de medaille voor volharding gaat zeker naar Daniëlle. Met 2h12, 2h55 en 2h22 bleef ze twee keer onder de maximum parcourstijd van 2h30. Alleen dag 2 was wat langer maar daar was er een fout gebeurd aan de start waardoor Danielle met de foute postenomschrijving op stap was. Na een viertal posten keerde ze terug naar de start om met het juiste lijstje op stap te gaan. Omega was zo sportief om de 2h30 regel die dag niet toe te passen voor Daniëlle zodat ze toch nog reglementair binnen tijd liep. Ze mocht dan ook fier op het podium van D80 staan. Maar vooral Elisabeth en Stefaan waren heel blij dat ze telkens alleen terug uit het bos geraakt is.

Zo is het tweede deel van het OL-seizoen weer gestart. Het belooft een fijn najaar te worden.

Filip

Goud	
D80	Danielle Nolens
D-U-Short	Amber Thys
H-10	Mats van der Kleij
HE	Jeroen Hoekx
H80	Vic Vanderstraeten
H-U-Long	Benjamin Anciaux
Zilver	
H-14	Jakob van der Kleij
H45	Dries van der Kleij
H65	Luc Melis
Brons	
D-12	Elodie van der Kleij
D-65	Jen Vanreusel
HE	Tomas Hendrickx
H65	Wim Hoekx
H80	Jos Thys

Het is september 2024. Stilletjes aan begint het idee erin te sijpelen. Het idee om deel te nemen aan het event waar ik al 2 jaar bang van ben. Schrik om ergens op één van de hoogste toppen niet meer verder te kunnen. Schrik om mezelf tegen te komen. Schrik om mijn fiets niet te kunnen repareren. Schrik om de fysieke uitdaging niet te baas te kunnen. Maar het geloof groeit en overstijgt de angsten.

Januari 2025, er kan worden ingeschreven voor de editie van 2025, maar ik doe het niet, ik voel me niet klaar, nog lang niet. Ik heb nog zoveel te doen, allereerst al een fiets kopen waarin ik vertrouwen heb dat hij me naar de finish kan brengen, maar ook de kennis van de route is er niet. En ook voor de trainingsarbeid is er niet genoeg goesting om er al aan te beginnen. 2025 wordt ook een jaar waar ik van werk verander. Maar het besluit dat ik ga deelnemen in 2026 spreek ik wel uit. Eerst stilletjes, enkel aan Ariane. Ze steunt me! Wat ben ik toch een gelukzak. En later aan steeds meer mensen. Het hele jaar 2025 denk ik vaak na over de verschillende angsten en een plan om hiermee aan de slag te gaan. Ik twijfel over elk onderdeel dat ik meeneem. Ik onderzoek hoe ik goed kan inschatten tot waar ik kan geraken. De route is 4350 kilometer. Dat wordt groots avontuur.

4.350 km - 60.000 HM

Het duurt tot de dag van vertrek dat ik in een vorm van spanning ernaar toeleef, en ook aan de start is "zenuwachtig" het beste woord wat bij me past. Ik ben nochtans goed voorbereid. Ik weet hoe ik het wil aanpakken. Ik heb telefoonnummers en websites van hotels klaar. Ik heb geoefend op het naaien van een buitenband. Ik heb ook fietsritten van 300km in de benen waarbij ik de laatste 2-3 uur nog zoveel mogelijk uit de benen perste op elke helling. Dat allemaal zou me moeten helpen, maar ik maak ook fouten in mijn aanpak.

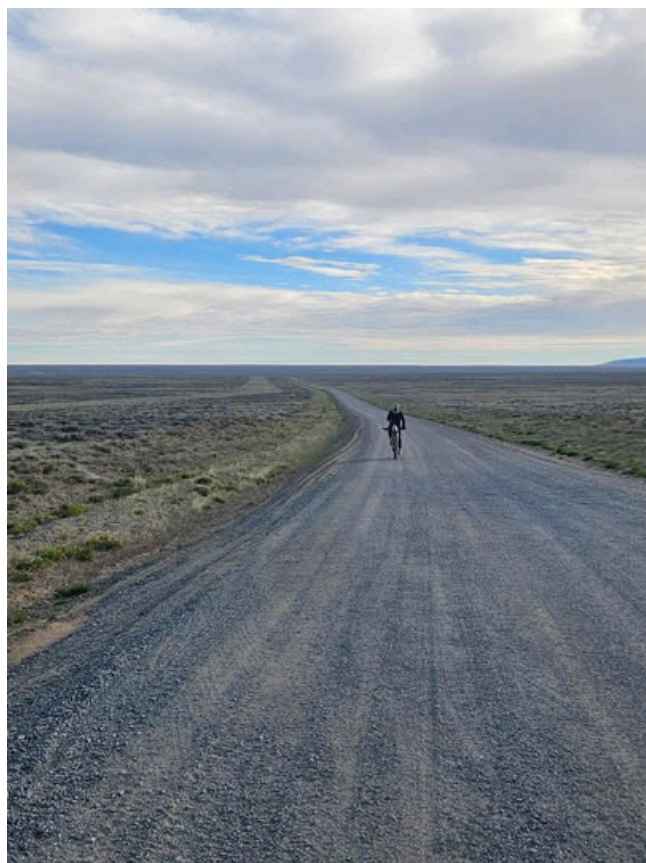
Zo switch ik echt veel te laat naar mijn definitieve setup waardoor ik nog last minute mijn positie goed moet krijgen. De beslissingen die ik neem zijn wel de juiste; toch niet die dropper om mijn zadel meer naar achteren te krijgen en zo de positie te benaderen die ik al het hele jaar fiets. En toch dat stuur in een grotere hoek... In Calgary aangekomen is het de laatste ritten enkel nog finetunen. Ik stop om de 10km, pas de positie nog wat aan, en voel opnieuw 10km of het beter is. Een betere aanpak was een bikefit in januari en dan 6 maanden inrijden op die positie.

Op die route tussen Calgary en Kananaskis, mijn eerste stopplaats, ontmoet ik mijn eerste supporter. Een vrouw van ongeveer mijn leeftijd, misschien wat jonger. Ze stopt met de wagen 200m voor mij zodat ze tijd genoeg heeft om uit te stappen en me aan te spreken. Beleefd stop ik en aanhoor ik haar "you are trespassing". Ik hoor het goed, maar versta het niet, ze herhaalt het, en zonder te vragen naar de betekenis van het woord begin ik uit te leggen dat ik inderdaad meedoe aan de Tour Divide, en dat ik op weg ben naar Banff.

Deze keer antwoordt ze me met andere woorden: dat ik niet op deze wegen mag rijden. Dat ze privé zijn. Ik zeg oei, wat nu? Dat inheemse stammen zich nog steeds het alleenrecht verschaffen tot bepaalde wegen was me helemaal vreemd. Maar bij navraag bij enkele locals mocht ik van geluk spreken dat ik dit niet deed in de VS, maar in Canada. Dat ze hier nog wel relatief vriendelijk reageren. Dat vond ik anders niet, want na de dame komt er een auto naast me rijden. "WTF are you doing here? You cannot bike here..."

Even terug van de zijsprong naar de voorbereiding: Ook voor voeding, en voor het slapen heb ik een strategie. Het is geen geheim dat ik veel haribo eet, maar toch heb ik dat deze keer gewijzigd, naar nog meer eten, ook een ontbijt, middagmaal, avondmaal toevoegen – eiwitten en langere suikers dus.

Die eiwitten zorgen ervoor dat ik bij aankomst naar mijn benen kijk en denk – amai die staan er sterk en vol op. Bodybuilder-benen bijna. En zo spoil ik al dat ik de finish haal. Het eetplan was zo goed gelukt dat ik een week na aankomst verschiet van de weegschaal. OK, ik heb veel gegeten, maar dat ik 2kg zou zijn bijgekomen had ik niet verwacht.

12 juni 2026 06.55, Banff

Bij het vertrek heerst er vooral spanning in de groep. Ik zie een man, waarvan ik denk, maar jij ziet er eigenlijk niet even sportief uit als de rest, hij rijdt wel met maar één versnelling, en de route is heel de tijd licht bergop. Achteraf beseft ik dat hij gewoon de hele tijd erg zijn best deed om de gekozen versnelling rond te krijgen. Maar het "voor deze minder-sportiefogende single speeder zijn" houdt me bezig in de eerste uren - ik laat hem achter me en zie hem nooit meer terug. Daarna volgt een moment van verbijstering. Een moment waarop ik dacht wel een behoorlijk wattage te ontwikkelen rijdt Victor Bosoni me voorbij. 5 per uur te snel. Waanzin. Hij blijkt iedereen ook weg te blazen naar een nieuwe FKT op de route. 11 dagen 8 uur. Crazy.

Wat daarna volgt is één grote waas aan gebeurtenissen, indrukken en verhalen die nog moeilijk in de juiste volgorde te plaatsen zijn. Bij sommige komt er nog wel een sterk gevoel naar boven. Het lachen boven op een col en lachen met het feit dat je als ultrafietser niet stopt boven, maar gewoon door rijdt, gewoon blijft trappen, omdat er geen reden genoeg is om te stoppen. Je lacht, omdat je geniet, omdat je na 4 uur klimmen toch eens aan een afdaling kan beginnen.

Het wenen om je verdriet dat nog steeds zo diep zit dat het eruit moet, maar wat wel snel plaats maakt voor een gevoel van wel OK te zijn met het verlies, en OK te zijn met het leven dat je hebt. Dat was uiteindelijk de rode draad en misschien het grootste inzicht voor mezelf – dat ik wel blij ben met wat ik heb in het leven, en met de keuzes die ik heb gemaakt.

OK, jullie willen waarschijnlijk meer drama horen,

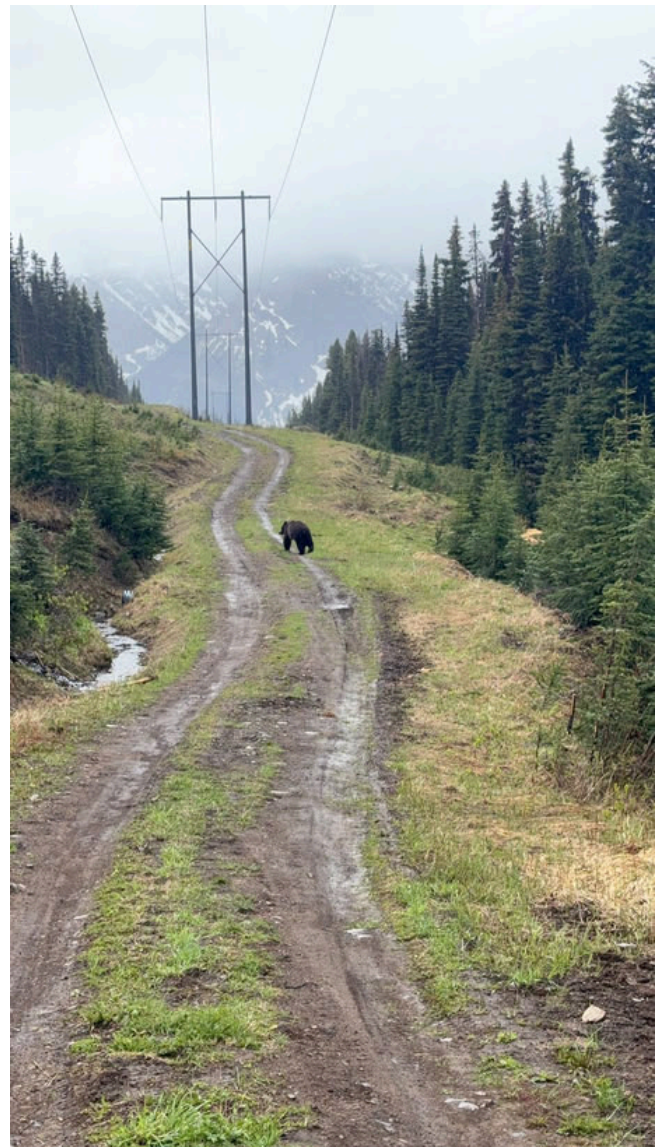
Laten we beginnen met de dieren, de wildlife. Ik was serieus onder de indruk van de hertjes. Die hebben in Canada en VS dus een witte pluimstaart. Ik stond helemaal perplex, terwijl mijn Canadese concurrenten het als “oh gewoon een bambi” bestempelden. Maar de beer die ik tegenkwam oversteeg de hertjes wel by far. Of het nu een grizzly was of een bruine beer, dat laat ik over aan de kenners. Het was alleszins een grote beer. Maar echt bang was ik er niet van, hij wandelde gelukkig gewoon weg en leek niet veel interesse te hebben.

De Elk en de Moose, twee soorten elanden hebben me ook verrast, ik had niet verwacht ze zo vaak te zien, ik geloof wel een keer of 20. Jammer genoeg bijna altijd in zo'n haast over de weg dat ik ze niet op foto of video heb kunnen vastleggen. Op 2 jonge exemplaren na.

De meest indrukwekkende dieren die ik zag waren, De tarantulla – al na de finish, op de ranch van Jeffrey, een Ratelslang, waar ik bijna over reed. En de 3 wolven, nog voor de start in Banff, gewoon op de camping. Op hoge snelheid, met 3 achter elkaar, wat ne foulée.

En je vraagt je dan af, heb je nergens pijntjes gehad?

Wel, in de podcast van de jogclub verklaar ik dat ik buiten de adductoren waarop ik dag één last van had eigenlijk helemaal geen problemen heb gekend. Zwaar gelogen!! Nee, het brein filtert al het leed achteraf, en enkel het positieve blijft over... Dus niet bewust gelogen, maar het volledige verhaal pijntjes, is dat ik wel degelijk doorheen verschillende pijntjes heb moeten fietsen. Vanaf dag 2 is mijn rechter enkel elke dag dik geworden – het is de kant waar ik een operatie heb laten doen. Ik kan het alleen daaraan relateren. Een spier en pezensysteem dat minder belasting aankan en dus dat maar probeert aan te geven door te zwellen. 4-5 uur slapen en het ontzwelde wel terug helemaal, dus ik had er altijd wel vertrouwen in dat dat ging goedkomen.

Waar ik minder vertrouwen in had was het nogal plotse opstijven van mijn rechterbil. Noteer, ongeveer halfweg de race. Dezelfde kant als die voet. Geen idee hoe ik hiermee moest verder fietsen, vanwaar komt dat nu. Een klein rek en strekoefeningetje deed het iets anders voelen maar niet beter. Nog een uur of twee verder toch maar gedaan wat ik eigenlijk sowieso al van plan was: mijn zadel wat verlagen. Ik besluit slechts 2 mm te verlagen en te bekijken of het oplost. Terwijl ik aan het verlagen ben stel ik vast dat mijn zadel echt redelijk vlak staat. Daar waar hij normaal een 6-tal graden naar beneden staat. De lange lastige afdalingen, waarbij ik toch eventjes de druk van mijn voeten wil halen door wat harder op het zadel te zitten zullen ervoor gezorgd hebben dat hij een knikske heeft gekregen.

Wat voel ik me sterk en opgelucht als die zadelaanpassingen het gewenste effect hebben.

Nog meer drama vind je in de mechaniek.

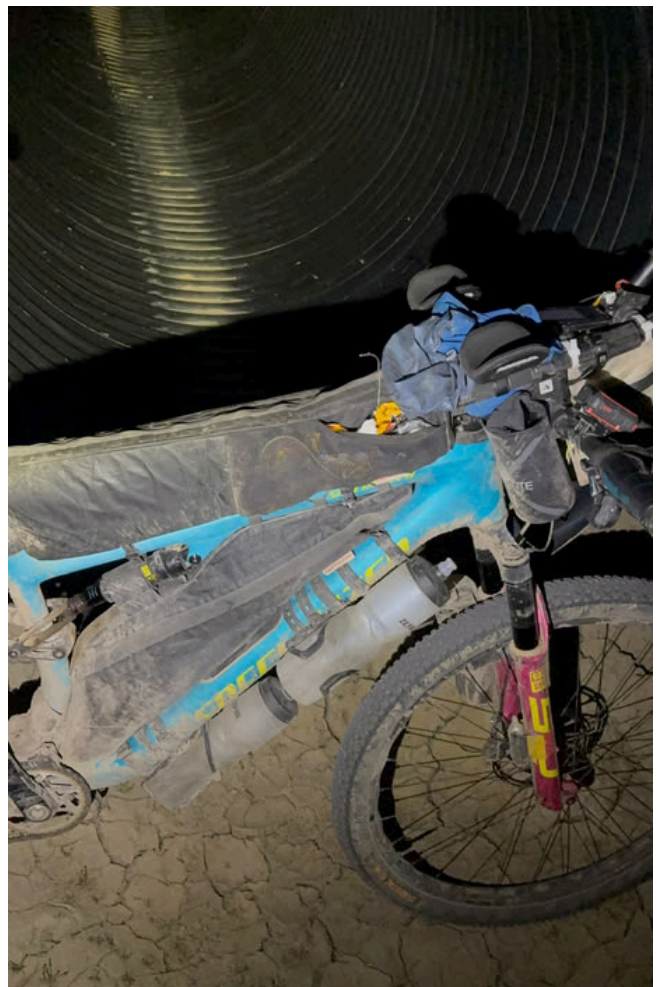
Hoewel ik mezelf had ingepreparaat dat ik de beste mechaniker was van het veld, doorging ik toch angstzweet. En dat vooral in de laatste 50 kilometer. Wat heb ik een geluk gehad! Maar geluk dwing je af zeker. Stel je voor: je gaat het laatste stuk van ongeveer 15km in, wat bezaaid ligt met scherpe stenen, cactussen en andere struiken met stekkers. In de eerste kilometer daarvan verlies je je pomp: omdat je zo hard werkt om er toch maar te blijven fietsen. Het was namelijk een paadje wat meer een rivierbedding was waarbij het kiezen was tussen zompig zand of hele wisselende stenige formaties doorworstelen. Ik koos om af te wisselen van de éne kant naar de andere kant. En daar is de pomp overboord gegaan. Natuurlijk zonder mijn medeweten. Het was het laatste device wat me lucht kon bezorgen.

Ondertussen ben ik verwickeld in een strijd om plek 5. Onverhoopt. En geef ik alles in elk klimmetje in het offroad stuk. Nog enkele honderden meters te gaan en ga tegen de grond, en een beetje verder nog een keer – het is het tussen cactussen navigeren wat mis loopt, het zand is niet altijd even los, en daarom maakt zowat iedere deelnemer dit wel mee. Ook niet zo erg in los zand vallen. Maar de 2^e val is een drama. Ik val zelf in een stekkerstruik, maar in de val duw ik mijn voorwiel in een cactus. De stekels uit de band trekken was het slechtste wat ik kon doen, maar intussen heb ik er al 2-3 uitgetrokken. Ik denk verdorie, hopelijk doet de melk (tubeless) zijn werk.

Ik kan verder, maar op de asfalt gekomen, wat nog een stuk is van 26 mijl, merk ik na enkele minuten al dat mijn band druk verliest, héél langzaam. Ik kan mijn emoties niet meer te baas en verlies de controle. Ik vrees nu dat ik nog 35km moet stappen in een hitte van 40 graden, om het tot de finish te kunnen brengen. Ik ga helemaal achteraan zitten op het zadel en probeer zo toch snelheid te maken. 22km/u – 20km/u – 18km/u het zakt, en de ingeschatte tijd tot de finish blijft gelijk. Ik weet echt niet of ik dit red. Ook mijn drank moet ik rantsoeneren, maar dat is bijzaak. Uiteindelijk gaan de kilometers toch naar beneden, en de bandendruk lijkt minder snel naar beneden te gaan dan ik dacht... De tegenwind is echt nog wel een vijand, maar de kilometers gaan naar beneden. Een lichte bocht en een klein beetje afdaling ipv licht steigen doen mijn gemoed veranderen. Nog 7km. Ik denk dat ik het ga redden. Jawel. F*ck yes. Ik heb het gehaald.

26 juni 2026, 10.59, Antelope Wells

Ook eerder in de race, zowat dag 4, doe ik een stommititeit. Ik hef mijn fiets over een opéénstapeling van bomen. Maar ik verlies zelf mijn evenwicht omdat ik er ook over moet kruipen. De fiets valt, eerst naar de juiste kant, maar daarna naar de kant van de cassette. Ik rij gewoon verder.

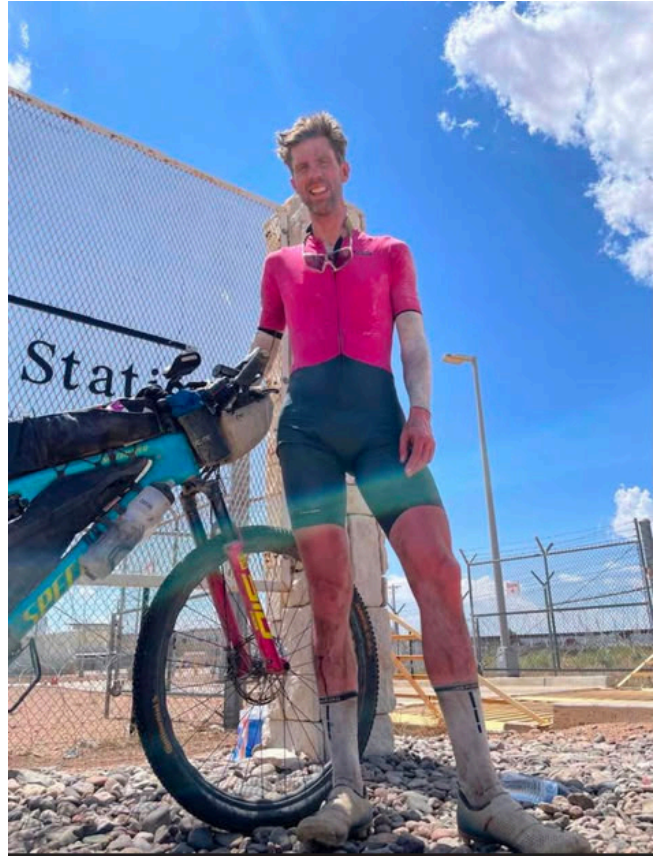
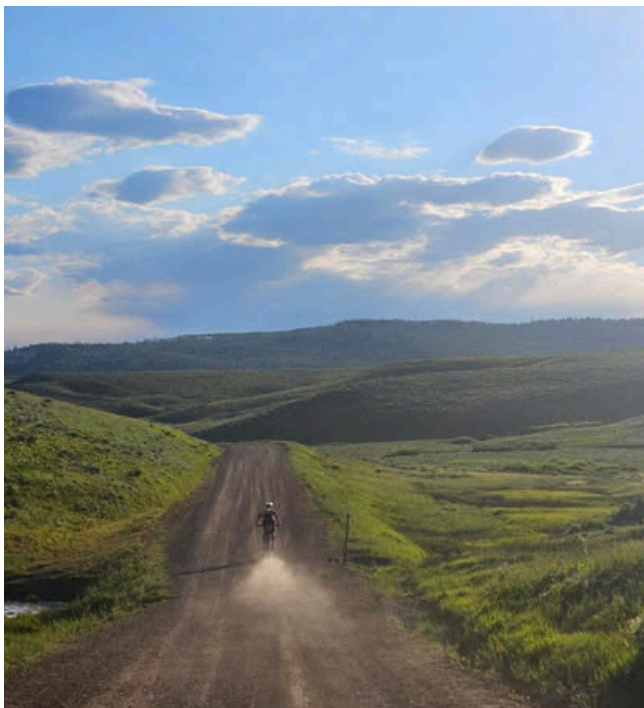
En pas kilometers later snap ik dat er wat scheelt aan de cassette en aan het schakelen, ik kan de helft van de versnellingen niet gebruiken. Ik denk wel dat ik ermee verder kan tot de finish. Nog later kan ik het niet functioneren relateren aan de bike-drop. En pas dan kijk ik goed naar de cassette, er zijn duidelijk een paar tanden scheef. Gezien ik dat al eens had meegemaakt vooraan op het voorblad wist ik nu dat ik de tanden wel gewoon weer kon rechte met een tang. Oef, er zijn toch weer 2 tanden die ik goed kan gebruiken. Midden in de cassette zijn nog altijd problemen en het duurt nog 2 dagen voor ik doorheb dat er nog een 2^e probleem is, de derailleur was verdraaid en ook was losgekomen.

Uiteindelijk kan ik in Steamboat, de fiets een keer goed laten nakijken, de wobble in het voorwiel blijkt gewoon de band. De achterband was aan vervanging toe, de derailleur niet alleen terug vastgezet, maar op de juiste manier, en terug wat extra lucht in de achtervering... maakte dat het toch de moeite was om langs te gaan en daarvoor een 3-tal uurtjes te moeten wachten.

Het was ook een race, en voor wie de bolletjes heeft gevolgd, of heeft geanalyseerd, zal gezien heb dat ik de man was van de langste slaapjes. Van 7 uur stilstaan en bijna 6 uur slapen. Daarmee ben je de koning van de slaap in de top-10. Maar het bracht me ook recuperatie en veel energie om dag na dag wel sterk te fietsen.

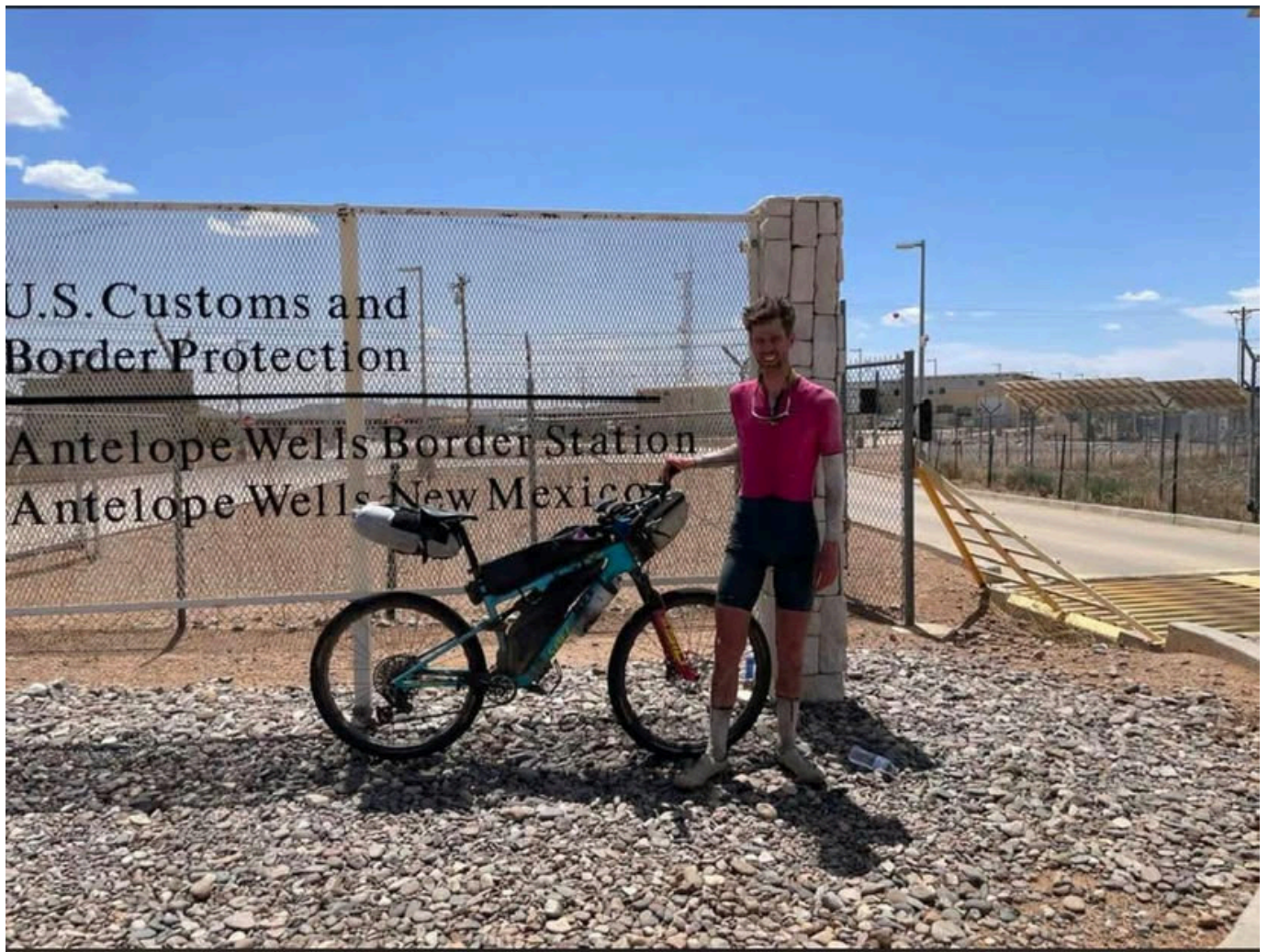
Ik had de race mentaal opgedeeld in 2 delen. 3850km + 500km, waarbij ik de laatste 500km als een finale eindsprint zag. En voor die sprint moest ik me in het eerste deel sparen. Voldoende rusten en nooit over de toeren gaan. Ik lig na deel 1 op een 9e plaats en heb nog zicht op plek 8,7 en 6. Al zal plek 6 niet éénvoudig worden. Maar ik zit met zoveel energie op de fiets dat ook plek 6 al snel binnen handbereik ligt. En we gaan er inderdaad op en over...

Het gedeelde leed, en het zo dicht bij elkaar fietsen in deze race maakt van Felix, de nu recordhouder als singlespeeder, en Meaghan, die het vrouwenrecord verbrak, 2 vrienden voor het leven. Dat klinkt nogal melig, maar mijn god, dezelfde kilomeeters tegenwind, dezelfde wasborden, de stenen, stenen en nog eens stenen, de hike-a-bikes (dat is je fiets vooruit duwen), Dezelfde eindeloze klimmen en uitgestrekte vlaktes met heel veel niks overwinnen dat doet je als deelnemer snel veel respect hebben voor elkaar en dat maakt dat de connectie heel snel gelegd wordt.

In de laatste paar uren wordt pas duidelijk dat ook plaats 5, waar de Ecuadoriaan Xavier rijdt nog kan, hij heeft het lastig. En dat ik hem nog voorbijsteek is een hele grote kers op dit avontuur. Ja, het was met was spijt in het hart, want ik gunde Xavier gewoon wel om zijn plek te behouden. Maar ik ben trots op mijn tijd: In 14 dagen 03 uur en 59 minuten haal ik de meet, en daarmee was ik een uurtje voor hem, en daar ben ik trots op.

Alle plannen van waar ik ging slapen konden al overboord vanaf dag 5. Ik had namelijk als snelste tijd voor mezelf 14 dagen 12 uur voorzien. Ik kon dus nooit meer slapen waar ik had gedacht, en heb alles moeten improviseren. Het slapen in een grachtje, en in een rioolbuis (heel praktisch, uit de wind) hoorde daar ook bij.

En dan kom ik terug bij de titel van dit verhaal. Wat hebben 14 dagen dwars door Amerika met me gedaan?

Ik weet het eigenlijk niet.

Ik ben niet als een ander mens aangekomen in Antelope Wells. Er was geen groot inzicht dat plots alles veranderde. Geen besluit om mijn job op te zeggen, in een camper te gaan wonen of voortaan elke zonsopgang bewust te beleven.

Misschien zelfs het tegenovergestelde.

Ergens onderweg, tijdens al die uren alleen op de fiets, heb ik vooral beseft dat ik best wel blij ben met mijn leven. Met de keuzes die ik heb gemaakt. Met Ariane. Met de kinderen. Met mijn vrienden. Met mijn werk. Zelfs met het gewone leven waar ik soms zo graag uit ontsnap om een belachelijk lange fietstocht te gaan maken.

Voor de Tour Divide was ik bang dat ik het niet zou kunnen. Dat ik mezelf zou tegenkomen. Dat mijn fiets kapot zou gaan op een plek waar ik hem niet kon herstellen. Dat mijn lichaam zou zeggen: tot hier en niet verder. Al die dingen zijn in zekere zin gebeurd. Ik ben mezelf tegengekomen. Mijn fiets is kapotgegaan. Mijn enkel werd dik. Mijn bil blokkeerde. Ik heb geweend. Ik heb gevloekt. Ik ben in een cactus gevallen en heb de laatste kilometers gedacht dat ik 35 kilometer door de woestijn zou moeten wandelen.

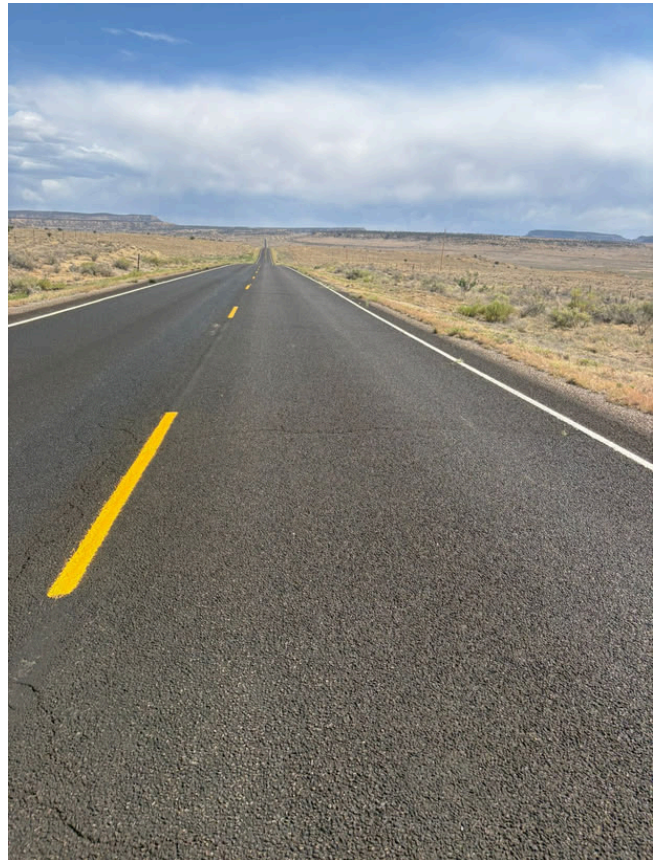
En toch was het allemaal oké. Misschien is dat wat die 14 dagen met me gedaan hebben. Ik heb lang gedacht dat avontuur voor mij zat in "het volgende grote doel". De Transcontinental. De Tour Divide. Nog verder. Nog moeilijker. Nog iets waarvan ik niet zeker weet of ik het kan. En ik ga mezelf niets wijsmaken: er komt waarschijnlijk ooit nog zoiets. Maar ik hoef het nu niet onmiddellijk te zoeken.

Misschien is de moeilijkere uitdaging wel om terug naar huis te gaan en niet te doen alsof het echte avontuur daar stopt. Om mijn gezin niet het gewone leven te laten zijn waarnaar ik terugkeer nadat ik (zogezegd) iets bijzonders heb gedaan. Om nieuwsgierig te blijven. Om af en toe iets te doen wat ik nog nooit heb gedaan. Om avontuur te delen in plaats van het altijd alleen achterna te fietsen.

Ik weet nog niet goed wat het verschil is tussen de Dries die in Banff vertrok en de Dries die 14 dagen, 3 uur en 59 minuten later in Antelope Wells aankwam. Misschien is het verschil gewoon dat de eerste dacht dat hij 4.350 kilometer moest fietsen om te ontdekken wat er aan de andere kant lag. En dat de tweede weet dat hij eigenlijk best graag terug naar huis gaat.

Toevoeging:

We zijn 2 weken verder, en ik ben helemaal op mijn positieven, ik slaap nog iets meer dan een gemiddelde Vlaming, maar de grootste inhaalslag is al gebeurd. Op de grote vraag "En? Wat nu?" of de "En, is't niet moeilijk om terug het normale leven op te nemen" heb ik een antwoord.

Ik wil niet veel veranderen, een paar kleine dingen. Te beginnen met mijn verslaving aan social media. Mijn schermtijd beperken. Radicaal. Ik installeerde een app, minimalistphone. We gaan kijken of we het vol kunnen houden.

Ik ben ook bewust opnieuw heel nieuwsgierig naar de toekomst. Geen ultra-inschrijving, geen trainingsplan, maar de andere avontuurlijke dingen die ik kan doen met het gezin vooral. Weekendje met 2 fietsen. Een oriëntatieloop. Huttentocht in de bergen. Ouder-kind bikepacking avontuurtje. Ik laat het op me afkomen en ik kijk er enorm naar uit. Dus als dat "het normale leven" is, dan ben ik daar helemaal OK mee. En als laatste kijk ik uit weer aan projecten te werken waar het niet alleen om mij draait. Voor de hamok-lezers: de 3-daagse van Vlaanderen organiseren: uiteraard! Maar ik wil ook wel eens een absurd avontuur organiseren voor een aantal Foute vrienden.

Dries

zaterdag	BK Middel - Champion Terrain d'Aviation de Verdenne
5 September	
zondag	Interclub - Marenne Terrain d'Aviation de Verdenne
6 September	
zondag	CB de Relais - Seraing (La Vecquée)
13 September	

zondag	Regionale - Lommel Sahara cafeteria De SOEVI
20 September	
vrijdag	Wisselbeker aflossing Rik Thys 2026 Parking Bosmuseum Gerhagen, 3980 Tessenderlo-Hart
25 September	
zondag	Regionale - Horensberg
27 September	

zaterdag	BK MTBO - Lommel De Soeverein - Lommel
3 Oktober	hamok
zondag	Regionale - Grobbendonk Kinderboerderij De Lentehei
4 Oktober	
zondag	Relais Double Sprint La Chartreuse École fondamentale de Péville
4 Oktober	